

Миндо. (Недовърчиво). Хитъръ си Лесо; хитъръ си, ама (погледва го и за да го разположи подава му бъклицата). Пийни. пийни... па ми кажи. Азъ разбирамъ отъ шегата... Шегата е едно, а тъй както ти ми показа (сочи съ ржце) такова кюлче злато!

Лесо. Право ти казвамъ... азъ само попитахъ.

— Не ти вѣрвамъ Лесо... Хитрувашъ!

Лесо. (Поокопитилъ се). Слушай Миндо. Гледамъ те избирашъ шаранъ... Азъ нѣмамъ пари...

Миндо. (Да го разположи). Зашо не ми каза бе? Нѣмамъ ли вѣра у тебе за единъ шаранъ. Зашо сме комшии!

— Е то е тъй, ама де да съмъ знаялъ.

— Когато ти стане нужда — вратата ми сж всѣкога отворени за тебе.

— За другъ пжтъ ще знамъ.

Тогазъ не крий, ами кажи, че жена ми може да дойде.

— Е, па тъй е

— Какъ!

— Азъ още вчера... Когато ти избираше шарана го скроихъ...

— Да ми кажешъ какъ си намѣрилъ кюлчето и да ми го покажешъ днесъ.

— Не бе... да се нарека, де...

Миндо. (Кипналъ). Че ти за какъвъ ме вземашъ, бе?.. Тъй ли! Да не сж те видѣли очитѣ ми.

Лесо. (Става сплашенъ).

— Скоро отъ кжщата ми на вѣнъ!

— (Смутенъ). Толкозъ ли ти се досвидя шарана!.. Тогазъ?..